

## פרק במה טומנין

סימן א'

### הטמנה במקצת ומניח ע"ג גפת שישי בה אסוקי הבלא

בפירש"י כ. וזר"פ כירה, דגרופה וקטומה אין מוסיף הבל, וכתו' ריש פרק כירה, ואין נראה לר"י דאפי' גו"ק היא מוספת הבל יותר מכמה דברים השנויים בצמה טומנין ע"ש וצא"ר ראשונים שם. וכבר נתבאר לעיל שכן גם דעת רב האי גאון ועוד דקטום אינו מוסיף הבל, וזה עפ"י גירסתם בשלהי צמה מדליקין צהא דמפני מה אין טומנין כו'.

וברשב"א ר"פ כירה שם מוסיף לתמוה על פירש"י, דלגירסתו צפ' צ"מ שם שמה יטמין צרמץ, דהיינו צמוסיף הבל, הרי מצואר דקטום שפיר מוסיף הבל ע"ש. אבל נראה צבאר שיטת רש"י, עפ"י המצואר צסוגין דהטמנה לחוד ואסוקי הבלא לחוד וכדנתבאר, ומצואר מאד דאה"נ דלהטמין בגחלים קטומין חשיב שפיר מוסיף הבל, וכשאלת התו' שם דמוסיף הבל יותר מכמה דברים צצמה טומנין, אבל כל זה צהטמנה, וכמו שאמרו צסוגין צשומשמין וכפירש"י לטומנו צתוכה וכנ"ל, אבל צשהייה דזה צגדר אסוקי הבלא, צזה אמרינן דצגו"ק אינו מוסיף הבל. ולפ"ז דצרי רש"י לא שייכי לצצרת הגאונים הנ"ל, ופירושו מצואר היטב עפ"י סוגין וכמש"נ צצ"ד.



ברמב"ן ז"ל מצא"ר, דהך קופה אין לה שוליים, או שהופכה על פיה, צאופן דהקדירה נוגעת בגפת, וצכה"ג חשיב הטמנה. ותו מצדד הרמב"ן, דאפשר שאפילו יש לה שוליים, כיון דנוגעין בגפת עצמו נקראת הטמנה. ומצואר צצברי הרמב"ן, דרק אם כל הקדירה טמונה צצבר אף שאין מוסיף הבל, צכה"ג אם הקדירה מונחת צצד אחד צמיני דמסקי הבלא, חשיב הטמנה צמוסיף הבל, אבל צאין הקדירה טמונה, אף שמונחת צצדה האחד על מה דמסקי

בוז: צריש פ' צמה טומנין, קופה שטמן צזה אסור להניחה על גפת של זיתים כו', לענין הטמנה צשומשמין נמי אסור, לענין אסוקי הבלא דזיתים מסקי הבלא צשומשמין לא מסקי הבלא. נראה צצבאר לפי רש"י ז"ל, עפ"י המתבאר צפירושו צשלהי פ' צ"מ וצר"פ כירה, דנהי צשהייה לחוד והטמנה לחוד, וכדתינין לה צפ' ומשניות נפרדות, מ"מ כולה חדא גזירה היא דמוסיף הבל, וזה שאמרו צסוגין, לענין הטמנה ופירש"י לטומנו צתוכה, כלומר דאף דהכל משום מוסיף הבל, מ"מ חלוק דצטומנו צתוכה גם שומשמין מוסיף הבל.

ובפשוטו לפירש"י הטמנה פירושו דהקדירה מוטמנת צתוכה, וצמנית הקופה וכפירש"י צד"ה אסוקי הבלא, שהטמין צצבר אחר והניח קופה על הגפת דליכא אלא שהגפת מעלה הבל כו' ע"ש. ונראה דנקט כפי המציאות דטומן צקופה, ואין כאן שום הטמנה צהגפת, אבל ה"ה צהניח הקדירה צעצמה, צצשומשמין כיון שאין טומנו צתוכה כפירש"י שם, וצכה"ג אין השומשמין מעלים הבל להקדירה, לא חשיב הטמנה, ורק ע"ג הגפת דמסקי הבלא הו"ל צכלל גזירת מוסיף הבל, וזהו שפירש"י צמשנתינו צד"ה גפת, פסולת כו' וחס מאד ע"ש, וכלומר דיש חוס מיוחד צגפת של זיתים יותר משאר דברים המוסיפים הבל, וצפשוטו צכה"ג סגי צזה צצצד דמסקי הבל וא"צ לעוד הטמנה, ורק שהדרך להניח צקופה שטמן צזה. ולשון רש"י צפ' כירה לו. דכי משהי לחוכה הו"ל מטמין ממש צרמץ, היינו משום דרמץ מסקי הבלא, וכדנתפרש צסוגין צהנחה ע"ג זיתים, ואצבאר דכולהו זה רמץ ואולי מה שזה גם צתוך הכירה], ורש"י שם צסוף השמועה לח: נקט לשון הטמנה אף צשהייה, וזהו דצהניח צתוכה ע"ג הגחלים חשיב מטמין ממש צרמץ.

הבלא, לא חשיב כלל הטמנה ע"ש. וז"ע דהרמב"ן שם בסו"ד רמז לדברי הר"ח, וכ"ה ברמב"ן ריש כירה דהעיקר כפיר"ח, דשהייה היינו רק ככה"ג שאינה נוגעת בגחלים, וצנוגעת חשיב הטמנה, ורהיטת הדברים דבזה עזמו דהקדירה נוגעת בתחתיה בגחלים, חשיב הטמנה במוסיף הבל, ואף שאין כל הקדירה מוטמנת כלל, דתמן בשהיה קיימין.

**והראיה** דעת הרמב"ן, דדברי הר"ח לפי המציאות הפשוטה שמכסין ומטמנין הקדירה, וכנוכח ברמב"ן בשלהי שמעתא דשהייה לח:, דבלא"ה לא נשמר חומו, ואה"נ דיל"פ משנתינו דשהייה במונחת ונוגעת בגחלים, באופן שאין הקדירה מוטמנת כלל, אבל מכיון שזה דרך כלל נהוג בן בחול כלשון הר"ן בסוגין דבמה טומנין, ואילו לשבת נהוג להטמין, לכן מפרש הר"ח דאינה נוגעת בגחלים. וכן מתפרש יותר דברי הרמב"ן בסו"ד, דאחר שמבאר דצנוגעת חשיב מוסיף, וטמן הכל צד אחד דמסיק הבלא אסור, מביא דברי הר"ח דשהייה נוגעת בגחלים ע"ש, ומשמע דדברי הר"ח נמי בהך גוונא דמוטמנת מלמעלה.

**והבבואר** נמי, דגם במכוסה כולה וצד אחד במוסיף הבל, אכתי לא חשיב הטמנה בדבר המוסיף, כי אם במיוחד לאסוקי הבלא בגחלים וגפת של זיתים. ונראה דבשאר דברים המוסיפים הבל, חלוי במציאות הדבר, ואם צנוגעת חשיב טמנה, חלוי חשיב הטמנה דמוסיף הבל, ואפשר דצנוגעת חלוי, ורובה במוסיף הבל [אף אי נימא דהטמנה זה רק בכולה], ככה"ג אף דצפועל אין זה מוסיף הבל, מ"מ הוי בכלל גזירת הטמנה דמוסיף הבל וז"ע.

**והרשב"א** ז"ל פשיטא ליה דדברי ר"ה גאון והר"ח, דצקדירה נוגעת בגחלים, בזה עזמו חשיב הטמנה, דהטמנה במקצת חשיב הטמנה, והרשב"א מוסיף להוכיח בן ממחני' דנוטל את הכסוי, וזה דלא כרמב"ן. וגם מה דמסקא לרמב"ן דהפסק קופה אי חשיב הטמנה, פשיטא ליה להרשב"א דאם שולי הקופה נוגעים בגפת הו"ל הטמנה, והרשב"א בתחילת דבריו, הדין בסוגין דקופה ע"ג הגפת זה מדין הטמנה, ותו מכריח הרשב"א דבע"כ דאין הקופה נוגעת בגפת, דצנוגעת זה גופיה הוי הטמנה,

ולא צריך שטמן בקופה, ואלא דמהני הבל הגפת להחשב הטמנה במוסיף הבל. ונראה דלמסקנת הרשב"א, י"ל בכל השנוי במשנה שזה מוסיף הבל, אם הקופה נוגעת בהן חשיב הטמנה במוסיף הבל, דהטמנה במקצת חשיב הטמנה, ואף באינה נוגעת ורק תלויה, בזה רק גפת של זיתים מסקי הבלא, ולא שומשמן וכיו"ב.

**אב"ד** ז"ע דלהרשב"א בתחילת דבריו, הרי מבואר בסוגין, דשומשמן אף בקופה נוגעת ליכא הטמנה, ואין נראה דזה דוקא דהפסק קופה, וכן רהיטת דבריו דש"מ דאין קטימה מועלת בהטמנה, דזה ככל הטמנה. וגם הא דמכריח הרשב"א דע"כ אין הקופה נוגעת, י"ל דהיינו כיון דנתפרש בגמ' דזיתים מסקי הבלא, ממילא זה גופיה הוי הטמנה, אבל שפיר י"ל, דנהי דהטמנה במקצת שמהי הטמנה, אבל אכתי הטמנה דמוסיף הבל, היינו דוקא באופן דמסיק הבלא, ובאופן דהטמנה במקצת לא מסיק הבלא אין זה הטמנה דמוסיף הבל, ומה דמוכיח הרשב"א מהא דנוטל את הכסוי, היינו בהטמנה דאינו מוסיף הבל, דהטמנה במקצת חשיב הטמנה.

**ובידידו** נראה עיקר דעת הרשב"א במסקנתו, דכלל כ"ל דהטמנה במקצת שמהי הטמנה, בין במוסיף בין באינו מוסיף, וגם הפסק קופה לא מהני בכל מוסיף הבל, ואפשר גם ככה"ג דאין זה צפועל מסיק הבלא צקדירה וכנ"ל [וגם מצחינת המציאות כמה שמקצת מקיים ההבל ה"נ מקצת מוסיף הבל, ואז כנ"ל דא"ס שיהא מוסיף או מקיים צפועל, וכל אופן של מקצת הטמנה בכלל הגזירה].

**והרי"ן** על הרי"ף הביא שיטת הרמב"ן, ולא הזכיר לסברתו דע"י הפסק הקופה לא חשיב הטמנה, מכיון שהרמב"ן לא צריח ליה זה, והביא שיטת הרמב"ן הצרורה, דהפסק איור לא חשיב הטמנה, אף שהקדירה למעלה כולה טמונה. ולא כן דעת רבנו יונה והרשב"א, דלשיטתם כל שהקדירה טמונה למעלה, חשיב מוסיף הבל ע"י השהייה דלמטה ע"ש, והר"ן בחי' הביא להרשב"א דע"כ מייירי באינה נוגעת בגפת, דצנוגעת חשיב הטמנה, וכדמוכח ממשנה דנוטל את הכסוי דהטמנה במקצת הוי הטמנה, והר"ן דחה דאין מזה ראיה כלל ע"ש, ולא הזכיר הר"ן להגאונים והר"ח ריש כירה, דמבואר



בגחלים, וכן מצארי הריטצ"א צסוגין דקופה שטמן  
 זה, דהדבר ידוע שלא אסרו קדירה ע"ג גפת, אלא  
 מפני שהיא טמונה בקופה, אבל קדירה מגולה  
 מלמעלה, שהייה היא דשרי אפי' ע"ג גחלים עייש"ה.  
 והמצואר בדבריו ז"ל, דכה"ג בכל אופן, צין בהפסק  
 אור וצין בהניחה ע"ג הגפת ממשי, שהייה היא  
 דשריא, וכן דעת רבו הרא"ה ז"ל, כמפורש בשמו  
 במיוחס להר"ן לח. ובסוגין בקופה ע"ג גפת,  
 ובריטצ"א צסוגין צסו"ד שכן הורה מורי הרב,  
 וכנראה כוונתו גם על הנ"ל.

**ורבנו** חס ז"ל צס' הישר סי' רלה, דחמין שאנו  
 טומנין, אע"פ שיש סביבותיו מעט רמץ  
 כגובה אלבע, אין כאן איסור, דהטמנה משמע  
 שמכוסה זה רצו או כולו ע"ש. הרי להדיא דעת  
 ר"ת דהטמנה במקצת ל"ה הטמנה, וצרוצו מספקא  
 ליה. ועוד שם דהאזנים והסדינים שמכסין צס אינם  
 מוסיפים הצל ע"ש, וז"ע שזה הרי מצואר צסוגין  
 דקופה, בטמונה כולה צאינו מוסיף והניחה ע"ג  
 מוסיף, אסור משום הטמנה דמוסיף הצל נורחוק לומר  
 דגפת של זיתים מסיק הצל יותר מרמץ ע"מ, ואולי צמערב  
 צאפרן. ושיטת ר"ת מצואר צריטצ"א צסוגין דצמה  
 טומנין, דקופה מניחה ע"ג הגפת כשכבר טמונה,  
 ואנו מטמינין אחרי שהניחה ע"ג גחלים ע"ש,  
 והריטצ"א כ' שאין זה מחזור כה"ל, ונראה סברת  
 ר"ת דזהו שאמרו בגמ' קופה שטמן זה, כלומר דאם  
 אחרי שטמן מניחה ע"ג הגפת, חשיב כגמר ההטמנה  
 דמוסיף הצל, ולא שזה מונח מקודם ע"ג מוסיף הצל  
 בלי הטמנה, ואח"כ מטמין צאינו מוסיף.

**ובא"ז** הלכות ע"ש צדין כירה, הציא לפר"ח  
 דשהייה ע"ג גחלים ממש אסור, ודקדק  
 מדברי רש"י דאף ע"ג גחלים מותר, ומוכיח כשיטת  
 רש"י, ונמצא צזה לעיל צס"ד, ותו כ' דכ"ז צשהייה  
 ע"ג גחלים, אבל ודאי להטמינו צתוך גחלים אסור,  
 דהר"ז הטמנה צמוסיף הצל ע"ש. ואף שהזכיר  
 בהטמנה שזה לצורך מחר, נראה משום דכך הוא  
 הרגילות, אבל צודאי דהא"ז דקדק היטב צלשונו,  
 דחלוק שהייה ע"ג הגחלים אף צנוגע ממש, מהטמנה  
 צתוך הגחלים דזהו איסור הטמנה נוגס צהמשך צבריו  
 צטלטול הגחלים מחלק דין ע"ג צדין צתוך הגחלים].

מדצריהם דהטמנה צמקצת הוי הטמנה, ומשמע  
 כדאמרן לעיל צסברת רמצ"ן, דצברי הגחונים יל"פ  
 צמוטמנת מלמעלה, ואין רציה מדצריהם להטמנה  
 צמקצת. וכן לשון הר"ן צחי' וצפי' על הרי"ף צסוף  
 שמעטא דשהייה, דאנו מניחין חמין ע"ג כירה ואינה  
 נוגעת בגחלים, וכל כה"ג שהוי מקרי ולא הטמנה,  
 ואע"פ שמכסין צבגדים מלמעלה ע"ש, ומצואר שזה  
 המנהג הפשוט להטמין מלמעלה, ולזה שפיר יל"פ  
 כן צצברי הגחונים והר"ת, ואין רציה מדצריהם  
 להטמנה צמקצת.



**ובעיקר** סברת הגאונים והר"ת, לו"ד הראשונים  
 וז"ל, יש לצאר דצריהם, עפ"י הגמ' בקופה  
 שטמן זה, דאמרו בגמ' לענין הטמנה כו' לענין  
 אסוקי הצל כו', ופשוט הגמ', דאסוקי הצל זה  
 צכלל גזירת הטמנה דמוסיף הצל, אף שאין זה דרך  
 הטמנה, וז"ש לענין הטמנה כו' אסוקי הצל כו'.

**וקצת** מסייע לזה סחימת הדברים צפיר"ח שם  
 עייש"ה, צאופן דמצואר בגמ' דהטמנה היינו  
 כשמה מוטמן ממש, ואיסור הטמנה צצבת צאינו  
 מוסיף, שייך רק צמוטמנת ממש, אבל צגזירת הטמנה  
 דמוסיף הצל, צזה כל מה דמוסיף הצל, כגון גפת  
 של זיתים וכ"ש גחלים צוערות, אם רק הניח עליהם,  
 וכפשוט הגמ' דמניח עליהם ממש, זה צכלל הטמנה  
 דמוסיף הצל, דרך מה שאינו מסיק הצל, וזה רק  
 מוסיף הצל, צריך הטמנה ממש כמו שאמרו בגמ'  
 לענין הטמנה כו', אבל מאי דמסיק הצל, זה צכלל  
 איסור הטמנה דמוסיף הצל, אף שאין זה מוטמן  
 ממש, וכמו שאמרו לענין אסוקי הצל כו', וזה  
 צצארו הגאונים והר"ת, דאם הניח הקדירה ע"ג  
 גחלים חשיב הטמנה דמוסיף הצל.

**ורבותינו** צחו' ריש פרק אין טומנין צשם ר"ת,  
 דההצדל צין שהייה להטמנה, דשהייה זה  
 מגולה והטמנה זה מוטמן, וכ"ה צריטצ"א צשם ר"ת  
 צשלהי פ' צ"מ וצריש כירה, דזה כל ההצדל צין  
 שהייה להטמנה, ונראה דמה"ט לא הציא הריטצ"א  
 כלל להגאונים והר"ת, המוצא צמאור ורמצ"ן ושאר  
 ראשונים, דאין הקדירה נוגעת בגחלים, כיון שכבר  
 ציאר דאינה טמונה, ולזה לא איכפת לן דנוגעת

ורבנו ז"ל בחזו"א כ' דהא"ו לא באר דבריו, ואם כוננו לחלק בין ע"ג הגחלים למקיף הגחלים סביב הקדירה הו"ל להא"ו לפרש ע"ש. ומה נעשה והדברים מפורשים בא"ו לחלק בין ע"ג הגחלים לבין הטמנה בתוך גחלים, ואף אם כוננו הא"ו להוסיף לחלק בין הטמנה לצורך מחר, אבל מ"מ דקדק רבנו הא"ו לחלק בין ע"ג לתוך הגחלים, והעיקר נראה כנ"ל שדרך הטמנה בתוך הגחלים זה לצורך מחר, ובא"ו שם הציא דין ריב"א ור"ת אסורים להטמין בגחלים, והרי דעת ר"ת בס' הישר להדיא דאסור הטמנה רק בטמנה כולה או רובה בתוך הגחלים וכנ"ל, וא"כ ודאי דכוונת הא"ו כלשונו בדוקא דהטמנה רק בתוך הגחלים.

**וגר"א** דהא"ו לא הרחיק בהבדל בין הטמנה בתוך הגחלים, משום דחפץ בקיום מנהג ריינוס ונרפת דמטמינים בתוך הגחלים, והולך לסברת הר"י דאורליינש להתיר הטמנה בחייתא ובנתבשל כמאז"ד, אבל מ"מ דקדק לבאר ולחלק בין ע"ג למטמין בתוכם וכש"נ.

**ובן** בס' התרומה פ' כירה, באם עושה הטמנה כמו שרגילין לעשות כו', והכוונה בודאי הטמנה כולה או רובה, וכן לשונו שם, דאסור לתת גחלים בעורות תחת הקדירה שמטמין, אע"פ שאין גחלים סביבה כו', ור"ל דאף שאין כאן הטמנה מלד הגחלים, מ"מ כיון שמוטמן מלמעלה אסור, כדין קופה שטמן כו' כמבואר שם. וכן בפנים הספר סו"פ כירה, הציא לדברי רבנו יעקב [ר"ת] דהטמנה היינו שמבסוה מכל ד, וכן המשך דבריו דלהשהות כיון שאין מבסוה הקדירה מסביב מכל ד, וקא שליט ציה אוריא כו'. ומבואר דאם אך הקדירה גלויה באיזה מקום שהוא לאויר ל"ח הטמנה, ובפשוטו משמע דגם רובו ל"ח הטמנה, וכ"ה בס' אגודה פ' כירה, דפירוש דהטמנה כגון שמדביק בקדירה כל סביביו עיין תו' וסה"ת ע"ש, וכנראה שהבין כן בדברי התו' ריש במה טומנין, ויתכן שהיה יותר מפורש לפניו.



**וגר"א** שכן דעת הר"ם פ"ג ה"ד, תבשיל שלא בשל כ"ז כו' אין משהין אותו ע"ג האש כו', ובהלכה ה, תבשיל חי כו' או ששיל כ"ז ומטמק

ורע לו, מותר לשהותו ע"ג האש כו' אע"פ שלא גרף ולא כסה. וכן צפיה"מ דאם לא נתבשל כלל כו' מותר לשהותו ע"ג הגחלים כו' וכשתתבשל בשיל ולא בשיל כו', ישימו זו דבר חי כו' ויהא מותר לשהותו ע"ג גחלים כו' ע"ש. ולא הזכיר כלל לא בחיבורו ולא צפיה"מ לפיר"ח והגאונים דהיינו בלא הניח ע"ג גחלים, ואדרבה לשונו ע"ג הגחלים כנ"ל, ובחבורו פ"ד ה"א, יש דברים שאם טמן בהן התבשיל כו' ובה"ב מן הדין היה שטומנין כו' וישאר התבשיל טומן בשבת, שהרי משהין ע"ג האש בשבת עכ"ל, ולשון הר"ם מתפרש יפה שהייה כשמה והטמנה כשמה שזה מוטמן בתוכו, ואין טעם להוציא לשונו הזהב של הר"ם מפשוטו. וגר"א דהר"ם ראה כן בדברי הר"י שלא הציא לפיר"ח, שזהו יסוד ופירוש דין שהייה והטמנה, וזה מורה בדברי ר"ת ועוד דשהייה מגולה והטמנה כשמה, באופן דדעת הר"י וזה"ש דהטמנה היינו מוטמן ממש.

**וי"ש** לתמוה טובא על הר"ם, שהשמיט לכל דינא דקופה שטמן להניח ע"ג גפת של זיתים, ולכל הפירושים יש כאן הלכתא רבנא דדין הטמנה, ולשון הגמ' לענין הטמנה ולענין אסוקי הצלא, הרי בודאי נתחדש כאן דינא דאסוקי הצלא, מה שאין זה בכל מוסיף הצל. ואפשר דהר"ם סמך על הירושלמי, דמבואר שר' ינאי התיר להניח הקופה ע"ג הגפת. ומיהו להגי' שלפנינו משמע יותר דאין זה מסקנת הירושלמי, ובלא"ה אין צוה כדי ישוב, [שו"ר צוה בס' המפחת, ר"ם פרינקלן].

**וי"ל** דדעת הר"ם, דבדין אסוקי הצלא, קיי"ל כהמשך הסוגיא, דרבה אסור להניח כוזא דמייא אפומא דקומקומא, משום אולודי קא מוליד, וזה רק בשבת עומה, וכדציאר הר"ם פ"ד ה"ו, שלא אסרו אלא להטמין בשבת, אבל להניח כלי חס ע"ג כלי חס שיהיו עומדים בחמימות מותר, אבל אין מניחין כו' זון ע"ג כלי חס בשבת, שהרי מוליד חוס בשבת, ואם הניחו מצערב מותר, ואינו כטומן בדבר המוסיף עכ"ל. וי"ל דכוונתו לאפוקי מרבי ר' ינאי דאסר להניח ע"ג הגפת, אלא נקטינן דרך הטמנה אסור, והואיל ואין זה הטמנה, וכמו שאמרו שם לענין הטמנה כו' אסוקי הצלא, כלומר דאין זה הטמנה, ממילא קיי"ל כרבה ור"ז דמותר, וזה שציאר הר"ם דאינו כטומן בדבר המוסיף.



ומהר"ם ז"ל בהלכות השהייה, מוצא בהגהות מרדכי פ' כירה, ולהשיב פשטידא ע"ג התנור כו' ואפי' בתוכו מותר כו' דלא דמי להטמנה בדבר המוסקף הכל כו' דה"מ כגון טומן כו' שמדזיק אצל דופני התנור כו' אצל בתנור סתום סמוך לגחלים ובלבד שאין נוגעת בגחלים שרי ללא הטמנה היא כו' ע"ש. ודבריו מצוירים,

דהטמנה זה ע"י שמודבק מסביב אצל דופני התנור, אצל לא סמוך לגחלים, דהיינו שאין הגחלים נוגעים סביב. וכן לשון מהר"ם בפסקי ההטמנה כו' כי מה ענין ההטמנה להשהייה כו', לא שרא להטמין בתוך הגחלים, כי היכי דשרי להשהות עליהם ע"ש. ומצויר דהטמנה היינו בתוך הגחלים, ועל הגחלים זה רק שהייה.

### סימן ב'

### מובין וגיזי צמר שטמן בהם לענין טלמול

א. **במ:** בגיזי צמר ואין מטלטלין, אמר רבא כו' טמן בהן מטלטלין אותן כו', אלא כו' אמר רבא כו' יחדן להטמנה מטלטלין אותן, רבינא אומר בשל הפתק שנו, ובפירש"י ד"ה הפתק, מערכה גדולה שעורכין ומושיבין להקנותן לסחורה כו' ע"ש.

**קצת** משמע בלשון רש"י, דלא סגי בהא דסתם דעתו עלה לסחורה, דבכה"ג שפיר מהני הא דטמן בהן מצעו"י דמטלטלין אותן, ואלא צריך שיהא ערוך וכנוס בצורה המיוחדת לסחורה, ובכה"ג אפי' טמן בהן אין מטלטלין אלא"כ יחדן להטמנה.

**ויסוד** פירש"י עפ"י הברייתא בגמ' ע"ז מ: ה, התגרין כו' הצאים מן האוצר ומן ההפתק כו', ומצויר דהפתק ואוצר תרי נינהו, וכן פירש"י שם ד"ה מן ההפתק, מקום כינוסן שהם עלולים שם על זה, וזה מעין פירושו בסוגין, ומשמע קצת לפ"ז דאפי' נתן לאוצר לסחורה אכתי בטמן בהם מטלטלין, וצריך שיהא יותר ערוך ומסודר לסחורה כשל הפתק וצ"ע. אצל שאר הראשונים והפוסקים לא הזכירו זה, וכ"ה בפיר"ח דהיינו כגון אוצר המוטל לסחורה [וע"ש שהביא להגמ' ע"ז מ: וע"ק], וכ"ה בר"ן בהלכות ובריטב"א, וכן סתימת הטור ושו"ע.

**וגר"א** די"ל עוד דעת הראשונים והפוסקים כנ"ל, דשל הפתק דלא מהני טמן בהם, אין המכוון אך ורק בשל הפתק או סתם לאוצר לסחורה, אלא דה"ה בכל אופן דהיקצן ויחדן, והיינו דאף

דסתם גיזי צמר מוקנות לטוות ולארוג וכפירש"י במשנתינו, מ"מ בטמן בהן מותר לטלטל, וכפירש"י ד"ה רבינא כו', דכמאן דיחדן להכי דמי, ורק בשל הפתק ודאי עמיד להחזירן ע"ש, וא"כ נראה דה"ה ביחדן ממש אך ורק לטוות ולארוג, דמסתמא נמי עמיד להחזירן אף דטמן בהם, דאכתי ביחדן קיימי לטוות ולארוג. והא דנקטו בשל הפתק, הכוונה כל יחדן והקצאה גמורה.

**ומידו** אפשר דלא מהני שום יחדן והקצאה שזה לשימוש, דלעולם בטמן בהם כאילו בטל להקצאת שימוש הקודם, ומיחדן לשימוש ההטמנה, ורק בהקצן והכניסם לסחורה ודאי עמיד להחזירן. ואפשר דמשו"ה פירש"י בשל הפתק, דהיינו מערכה גדולה כו' וכנ"ל. אצל כאמור משמעות שאר הראשונים והפוסקים דסגי בהכניסן לאוצר, ואו אפשר אפי' בסתם מיוחדין לסחורה. ועכ"פ י"ל דשל הפתק הוי הקצאה יותר גמורה, ובהקצאה לטוות ולארוג צריך אולי יותר הקצאה ברורה ומוחלטת, דיחשז נמי כשל הפתק. ונראה נמי דשל הפתק היינו דמניחו גם במקום מיוחד לכך, וכפירש"י ואו סתם מקום מקום וכש"ה, ואפשר דבכל גוונא דהקצאה, צמניח במקום הערוך ומיוחד לכך חשיב כשל הפתק.



**בגמ'** שם תניא נמי הכי, גיזי צמר של הפתק אין מטלטלין אותן. לכא"ל משמעות הברייתא, דשל